

Midfaste 2026

Salmer: 15, 447, 787, 369, 427

Kom, Herre Jesus. Amen.

2 Mos 16, 11-18, 2 Pet 1, 3-11, Joh 6, 24-35

Vi har i dag har dåb, og vi skal vide, at den lille pige, der nu er kommet til at tilhøre Herren, er blevet sat ind i et historisk fællesskab, hvor vi lige nu befinder os i et synligt bevis på dette fællesskabs ælde, nemlig en kirke, der snart er tusind år gammel. Dertil er dåben også en indlemmelse i et universelt fællesskab, hvor kristne er brødre og søstre på tværs af landegrænser. Af det lille folk, israelitterne, som Gud i sin tid udvalgte sig, er nu hele kristenheden hans folk, og i dag hører vi, at han vil noget ganske bestemt med os. Han vil, at vi skal stole på ham før noget andet. Sådan var det for Israel, sådan er det for os. Da Moses havde ført israelitterne ud i ørkenen fra Ægypten, var det Gud magtpåliggende at

gøre dem fri af den slavementalitet, de havde tillagt sig i Ægypten, og som jævnligt fik dem til at længes tilbage til landets kødgryder. For nok var de ikke fri dengang, men de fik da mad på bordet. Det er meget menneskeligt at tænke sådan, men det ville Gud ikke have. Derfor lod han sit folk vandre i ørkenen i 40 år. Gud ønsker også, at hans kristne folk stoler på ham før noget andet, og det kan være meget provokerende at høre, ikke mindst i en valgkamp, hvor vi alle står om gryden med spaghetti-kødsovs og afventer, hvem der vil fylde mest i den. I dag får vi at vide, at Guds ord altid er vigtigere end at få mad på bordet, d.v.s. det materielle, og det er fordi, det jagten på materielle goder sløver sanserne og får os til at glemme den Gud, der sætter en retning og et mål for os. Som det hellige land var målet for israelitterne og dermed også retningen for dem, så er Guds rige målet og retningen for os; vi skal således altid først søge Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt andet gives os i tilgift. Derfor skal vi arbejde for den mad, der ikke forgår, som Jesus siger til os i dag. Det vil jeg

anskueliggøre ved at fortælle en – synes jeg selv - rigtig god historie.

I Richard Adams fine roman, *Kaninbjerget*, følger vi kaninen Hassel, der leder en flok af kaniner ud for at finde et egnet sted til en ny koloni, idet den gamle står for at blive gasset og jævnet med jorden. Som de gamle israelitter drager de ud på en farefuld færd for at finde et nyt og blivende hjem. På vejen kommer de bl.a. til en anden kaninkoloni, hvor der bor nogle velnærede kaniner. De er velnærede, fordi der bliver lagt mad ud til dem, og det er der et menneske, der gør. Det pudsige er, at der ikke rigtig er nogen glæde blandt disse kaniner, selv om de tilsyneladende har alt – god mad og fine huler; de får nok unger, men de synger mærkelige, menneskelignende vuggeviser for dem, de digter moderne digte, danser mærkelige danse og former underlige, abstrakte skulpturer til deres stuer, som de gennemrejsende kaniner slet ikke forstår. Til gengæld kender koloniens kaniner ingen af de myter, som findes

i kaninverdenen, som er gået tabt i det velnærede liv, deres forestillingsevne strækker sig til deres efterligninger af menneskekulturen. Hurtigt finder Hassel og hans venner ud af, at man ikke skal stille spørgsmål om væsentlige ting, som hvor maden kommer fra, og hvorfor der ikke er flere kaniner i det engang så store bo, men de får dog svar på en ganske ubehagelig måde, da en af dem løber ind i en snare, der er lagt ud ved maden. Velfærdskaninerne må altså i ny og næ ofre et medlem af kolonien til bondens middagsbord mod at få materiel tryghed. Sådan er der, hvor der arbejdes for den mad, der forgår. Dér lever man med døden som fortegn. Jeg skal vende tilbage til *Kaninbjerget*, men når vi hører om velfærdskaninerne, forstår vi pludselig, hvorfor det er godt for mennesker at være frie, også selv om det ind i mellem indebærer, at man må lide afsavn.

Når Gud ville have israelitterne ud af Ægypten for at vandre rundt i ørkenen i 40 år, så var det netop for at de ikke skulle være velfærdskaniner, han ville have, at de

skulle være et frit, stærkt folk, der stolede på ham. Det havde de bare jævnlige så vanskeligt ved.

Det er dét, Jesus forsøger at gøre menneskemængden begribeligt i dag; han har forud for det optrin, vi netop har hørt om, gjort et under og bispist fem tusind mennesker med fem bygbrød og to fisk. Det turde nok være et tegn på, at han er Gud, for Gud er den, der stedse åbner sin milde hånd og skænker os føden til rette tid. Imidlertid tolker skarerne underet som et tegn på, at Jesus er en jordisk konge, der vil skænke dem velfærd og storhed, men det får de snart at vide, at han ikke er. Jesus er udsendt af Gud for at være livets brød for os, altså den, der skal skænke os evigt liv, de får at vide, at han er den samme Gud, som førte dem ud af Ægypten. Imidlertid aner han straks, at det kan de mange mennesker ikke tro. De kan ikke tro, at Jesus Kristus er endemålet for den vandring, deres forfædre begyndte, men det kan og skal vi tro, og derfor vil jeg vende tilbage til Hassel og hans venner, der netop holder fast i deres åndelige liv og tro.

Kaninerne har en gud, Frith, og de har en mytologi omkring den store urkanin, El-ahrairah, som sammen med sin gode ven, Kaninpil, udfører de største og snedigste bedrifter. At kaninerne kan fortælle hinanden om El-ahrairah styrker deres mod og deres fantasi. Ja, ikke nok med det, El-ahrairah er også den, der ofrer sig selv og dermed overvinder den sorte kanin fra Inlè, som ellers har hersket over dødsriget. Nu hersker El-Ahrairah dér, som en Kristusfigur, der giver håb til de jordiske kaniner.

Netop Hassels tro gør, at han ikke bare vil arbejde for den mad, der forgår, og det kommer til udtryk på en særlig måde. Han redder en mus fra en spurvehøg og en såret måge fra at dø af sult. Denne form for næstekærlighed forstår de andre slet ikke, men den viser sig at bære frugt, da både musen og mågen kommer kaninerne til hjælp senere. Imidlertid har hjælpen bare været en indskydelse hos Hassel, han har ikke haft en bagtanke med den, men hans handlemåde kommer til at betyde, at brodersind bliver til kærlighed, så ingen lades

tilbage i hans flok, når der sker noget dramatisk, hverken sårede eller svage kaniner. Hassel ser kvaliteterne hos alle. Adams skildrer kaninernes »folkeliv« på en betagende måde; de fortæller historier, de spiller bobsten, de glæder sig over at få unger, de har et godt kammeratskab. Og så sætter de friheden i fællesskabet meget højt. Kaninerne holder sammen, men Hassel lærer dem glæden ved at være herre i eget hus og ved at øve stordåd. Hver gang, de har noget for, siger de til hinanden, at det skal blive en god historie at fortælle. Mytologien bliver således ikke noget, der engang var, den bliver levende af, at der bestandig føjes nye bedrifter til. Og det vil sige, at kaninerne kommer langt, selv om de giver afkald på en masse komfort undervejs. Sådan kunne vi jo prøve at se os selv, både hver for sig og som folk; vores El-ahrairah er Jesus Kristus, som giver os mod til at turde gøre os fri af mavens behov. Vi kunne tænke på, at vi er på rejse mod den bedste koloni af alle, nemlig himlen, og hvor mannaen er det brød og den vin, vi får under altergangen. Vi kunne tænke på, at

Jesus er så rig og så rigelig, at han deler ud af sig selv og aldrig viser den bort, som kommer til ham. Og når vi så har fået del i livets brød, kan vi gå herfra som frie mennesker og øve vor gerning til gavn for hinanden, d.v.s. for den mad, der består til evigt liv. Af kærlighed og ikke af tvang. Og når vi kommer hjem fra kirke, så har vi en masse historier, vi kan fortælle hinanden, både fra biblen og fra vore egne sagn, myter og historie, så vi kan få modet til at øve bedrifter, der viser, at vi som Guds folk tør hæve os over hverdagens bekymringer og arbejde for den åndelige føde, der består til evig tid, Gud til ære, os til gavn.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen